

v § 45, odst. 1 (2) zmíněných, v tomto případě, kdyby byl žalovaný sám úmyslně úraz způsobil. Žalobkyně však sama ani netvrdí, že by sporný úraz úmyslně byl způsoben žalovaným, nýbrž tvrdí, že se stal z nedbalosti žalovaného příp. jeho zaměstnanců. Podle výslovného znění tohoto zákonitého ustanovení žalovaný proto z důvodu náhrady škody neručí, ježto zjištění prvního soudu, že šlo o podnikový úraz, který se stal při provozování stavitelského podniku strany žalované, ani nebylo žalující v odpor vzato. V tom smyslu rozhoduje stále nejvyšší soud, a tak i všeobecný předpis § 1315 obč. zák. neb jiné ustanovení o náhradě škody neplatí pro případy, pro které byly vydány zvláštní předpisy a takovým zvláštním předpisem pro obor úrazového pojištění je právě předpis § 46 úr. zák. Žalující v takovém případě nárok na bolestné proti žalovanému uplatňovati nemůže. Není však vyloučeno uplatnění nároku na bolestné proti třetí osobě, jsou-li podmínky tohoto nároku dány.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, v němž žalobkyně dovozovala, že předpis § 46 zák. o úr. poj. se nevztahuje na nároky pojištěncovy na bolestné.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc po právní stránce správně a dovoatelka se odkazuje především ke správným důvodům napadeného rozsudku, k nimž se vzhledem k vývodům dovolání dodává ještě toto: Předpis § 46 zák. o úraz. poj. děln. se vztahuje i na nárok pojištěncův na bolestné. To plyne z druhého odstavce § 46 zák. o úraz. poj. děln., kde mezi předpisy přicházejícími v úvahu jest citován i § 1325 obč. zák., jenž přiznává poškozenému mimo jiné i nárok na bolestné.

Čís. 15225.

Převzetím koně odborným střihačem koní k ostříhání přešla povinnost opatření zvířete podle § 1320 obč. zák. na střihače.

(Rozh. ze dne 23. května 1936, Rv II 572/34.)

Žalobce — odborný střihač koní — stříhal z příkazu žalovaného a za úplatu hříbě žalovanému patřící. Při stříhání byl hříbětem zraněn. Domáhá se proto na žalovaném podle § 1320 obč. zák. náhrady škody. Nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolací soud neshledává, že by v souzeném případě bylo lze žalovanému přičísti nějaké zavinění na úrazu žalobcově. Neboť svěčil-li žalovaný svého koně žalobci jako odborníku, aby mu jej (za úplatu) ostříhal, předal mu koně po dobu stříhání v opatrování a náleželo proto

žalobci, aby učinil sám vhodná opatření, kterých provedení jeho odborného výkonu i bezpečnost jeho osoby při výkonu vyžadovala. Upozornil-li pak žalovaný žalobce nadto, že kůň je zlé povahy, slovy, aby žalobce dal pozor, aby ho (sc. klisna) neklepla, a byli-li při výkonu stříhání žalovaný i dva, pokud se týče tří jeho zaměstnanci přítomni a žalobci k dispozici, nemůže žalovaný býti práv za následky úrazu, který žalobce, jenž dle vlastního doznání asi 44 let stříhání koní za úplatu provádí, přes to kopnutím koně při stříhání utrpěl, a nelze žalovanému nezachování potřebných opatření, jichž bylo třeba k zamezení žalobního úrazu, vytýkati, neboť pak učinil vše, co za daných okolností mohlo býti od něho rozumně požadováno (§ 1297 obč. zák.). Mylný je názor, že žalobce není znalcem ve smyslu § 1299 obč. zák., když toto zákonné ustanovení ukládá i tomu, kdo k nějaké živnosti nebo řemeslu se hlásí, aby stál za nedostatek neobyčejných znalostí, kterých provedení jeho řemesla nebo živnosti vyžaduje. K řádnému provedení odborného výkonu se pak vyžaduje, aby se ten, kdo výkon ten provádí, postaral o učinění podle povahy věci vhodných bezpečnostních opatření na ochranu života i zdraví všech osob při výkonu přítomných a tedy v prvé řadě i svého vlastního. Vždyť k odborné znalosti výkonu samého musí se družiti odborná znalost i prostředků k řádnému a bezpečnému provedení výkonu sloužících i toho, do jaké míry jich jest v daném případě použití. Odevzdáním koně žalobci k ostříhání za úplatu pominula povinnost výkonu přítomného žalovaného jako chovatele zvířete, aby se postaral o jeho potřebné opatření a dohled, a nemá proto žalovaný vinu na žalobcově úrazu, když shora uvedeným odevzdáním koně žalobci přestal býti dočasně jeho chovatelem.

Čís. 15226.

Námítka, že se žalovaný nedopustil trestného činu podle práva platného na Slovensku.

(Rozh. ze dne 23. května 1936, Rv II 791/34.)

Proti žalobě na náhradu škody podle § 1328 o. z., již žalobkyně opřela o to, že byla žalovaným zmrhána a zneuctěna (§ 506 tr. z.), namítl žalovaný též, že k svedení žalobkyně k mimomanželské souloži došlo na Slovensku, kde trestní zákon tam platný nezná trestného činu obdobného přestupku § 506 tr. zák. platného v t. zv. historických zemích. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem v otázce, o niž tu jde, z těchto

důvodů:

Jest správné, že trestní právo platné na území Slovenska a Podkarpatské Rusi nezná s výjimkou zde v úvahu nepřicházející trestný čin obdobný přestupku § 506 trestního zákona platného v t. zv. historických zemích. Svedení k souloži pod slibem manželství není však ani podle